

Astun hartiat lypsyssä huolimattomasti suojatielle, kurainen Volvo ehtii jarruttaa vain juuri ja juuri ennen minua välttämällä törmäyksen. Vihainen tööttäys kilpailee kuuluvuudesta liikenteen melun kanssa, mutta en jaksakaan välittää. Tennarit läpsyvät märkään asfalttiin, lätäköt jalkakäytävällä heijastelevat katuvalojen kellertävää loistetta. Väsyttää. Mieli laahaa maata ja rintaa puristaa. Joudun tekemään töitä saadakseni henkeni kulkemaan. Pahoinvointi velloo mahassa, milloin henkinen paha olo oli muuttunut fyysiseksi? Moottoritien hurina voimistuu metri metriltä ja pian astelen kädet farkkutakin taskuissa sillalla sen yläpuolella. Tietä valaisevat ajovalojen kaksi vierekkäistä jonoa; kello on vasta puoli viisi, mutta syyskuinen iltapäivä on jo pimeä. Ilma tuoksuu samaan aikaan sateenraikkaalta ja maahan tippuneilta, kuolevilta lehdiltä. Pysähdyn kaiteen viereen ja lasken paljaat käteni sen kostealle, kylmälle metallille. Potkaisen pikkukiven kaltereiden välistä alas, sen iskeytyessä maahan rekka vilahtaa samasta kohtaa sillan alle. Kuinka kauniisti siinä menisikään ihminen murskaksi, jos sattuisi putoamaan. Ihan vain vahingossa. Vilkaisen pikaisesti ympärilleni. Rasittuneet, töistä palaavat ihmiset tuijottavat tiukasti eteensä autoissaan, toivovat voivansa teleportata itsensä kotisohvalle. Käänän katseeni taas eteenpäin, heilautan jalkani kaiteen yli ja ponnistaudun istumaan kaiteelle. Kuvittelen luiskahtavani alas, ajatuskin ottaa mahanpohjasta. Vähitellen kuitenkin uskallan rentoutua ja heiluttelen jalkojani ilmassa. Tunnen housujeni takamuksen kastuvan, mutta en välitä. Kuulen auton oven käyvän takanani, pehmeän miehenään puhuttelevan minua: ei mitään hätää, pysy vain paikoillasi. Ääni on niin ylitsepursuavan rauhallinen, että tiedän miehen taistelevan kaikin voimin pitääkseen panikoituneen vapinan aisoissa. Otan varman otteen kaiteesta, käänyn hitaasti seisomaan kaiteen väärälle puolelle, selkä kohti varmaa kuolemaa. Mies puhuu taas: kaikki tulee vielä kääntymään parhain päin, kiipeä nyt vain tälle puolelle. Useampi auto on pysähtynyt, liikenne seisoo. Puhujan ympärillä seisoo useita ihmisiä, mutta muut ovat hiljaa. Joku puhuu kauempana kiivaasti kännykkään, katsellen minua samalla lautasen kokoisin silmin, mutta en kuule sanoja. Kauempana soittanut nainen kävelee lähemmäs, kuiskaa jotain toisille. Mies nyökkää ja katsoo taas minua kohti. Apua on tulossa, ole kiltti äläkä hyppää. Mielipuolinen hymy vääristää kasvoni kauhistuttavaan irveeseen. Irrotan hitaasti käteni kaiteesta, mies syöksyy liikkeelle. Liian myöhään, nauran mielessäni kallistuessani taaksepäin. Ambulanssin äänen huutaessa jossain kaukana putoan, putoan, putoan...